

Никола Станевъ

България въ помощъ на Македония

Теглото не можеше вече да се
търпи.

Народътъ въ Македония искаше свобода и не можеше повече да чака. Следъ Илинденското въстание нѣкои казваха, че на Македония ще се даде, макаръ и малка, свобода. Ала това не стана. Наопаки, отъ день на день всичко ставше все по-лошо. Народътъ обърна очи къмъ царъ Фердинанда и къмъ министритѣ и запита: „България защо държи войска? Нѣма ли да помогне на братята си? Какво чакате, братя? Да бждатъ избити всичкитѣ ли младежи въ Македония?“

Въ България тогава живѣеше единъ добъръ чужденецъ, вестникарь, на име Баучеръ. Той, като гледаше, какъ се лѣе кръвъ въ Македония, написва писмо до единъ вестникъ и казва: „Знаете ли, какво става между Рила планина и Албания, между Солунъ и Скопие? Тамъ българитѣ гинатъ за правда и свобода. На тѣхъ нападатъ турци, гърци, арнаути, цинцари, че най-сетне и сърби. Никога на Балкана хората не сж теглили толкова.

Но българитѣ сж яки, безстрашни, не бѣгатъ, дори